

2. Ідамова Т., Головачук Т. Дистанційне навчання: сучасний погляд на переваги та проблеми // [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://irbis-nbuv.gov.ua>

ЗМІСТ ХОРЕОГРАФІЧНОЇ РОБОТИ З ВИХОВАНЦЯМИ ДИТЯЧОГО ХОРЕОГРАФІЧНОГО КОЛЕКТИВУ

Булага К.М.
(Полтава, Україна)

Хореографічне виховання має велике значення в естетичному розвитку дитини. Результати естетичного виховання засобами хореографії, як і будь-якого іншого, залежать від методів викладання. При правильно обраній та науково-обґрунтованій методиці, що будується з урахуванням єдності форми і змісту, при провідній ролі змісту, природні задатки дитини виявляються, розвиваються, формуються гармонійно. Засобами танцювального мистецтва вихованцям дитячого хореографічного колективу прищеплюється любов до всього красивого, витонченого. Саме така мета стоїть перед викладачами (балетмейстерами) хореографічних відділів, загальноосвітніх шкіл та керівників танцювальних колективів, оскільки естетичне виховання треба починати у ранньому віці.

Викладачам (балетмейстерам) завжди варто пам'ятати, що танець як мистецька дія не може бути беззмістовним, бо він, як і всі види мистецтва, сприяє вивченню дійсності, допомагає формуванню світогляду дитини. *Танець має* величезні можливості для розвитку думок і почуттів виконавців. Головне в танці – це втілення його задуму, який розкривається через пантоміму, відповідні пластичні рухи, живі і дійові *образи*.

Хореографічне виховання вихованців дитячого хореографічного колективу неможливо собі уявити без піклування про їх фізичний розвиток. Танцюрист, який добре володіє своїм тулубом і координує свої рухи, повніше і *глибше* розкриває зміст танцю. Кожен хореографічний твір вимагає від виконавця емоційності, творчої активності, мобілізації всіх його фізичних і духовних сил (Мартиненко, 2013).

Завдання викладача (балетмейстера) полягає в тому, щоб невпинно підвищувати хореографічну культуру вихованців дитячого хореографічного колективу, знайомлячи їх з кращими зразками танцювального мистецтва, з життям і діяльністю провідних хореографів, танцюристів і художніх колективів.

Діти, які систематично займаються хореографією, набувають гарної, стрункої постави, легко і граційно рухаються. При цьому зникають такі фізичні вади, як сутулість, ходьба з піднятими плечима, похилена голова, розмашиста хода і т.п. Викладач (балетмейстер) повинен навчити своїх підопічних основ танцювального мистецтва, дати їм необхідні знання, навички, танцювальну техніку, враховуючи вікові категорії учнів (Шевчук, 2016).

У основі дидактичних вимог до визначення змісту, методики та організаційних форм занять з дітьми хореографією лежить принцип виховуючого навчання. Виховання і навчання представляють нерозривну єдність. Педагогічний процес будується таким чином, щоб діти, здобуваючи знання, опановуючи навички і вміння, одночасно формували б свій світогляд, кращі риси характеру. Заняття з танцю сприяють естетичному вихованню вихованців дитячого хореографічного колективу, мають позитивний вплив на їх фізичний розвиток, сприяють зростанню їхньої загальної культури, тому можна стверджувати, що хореографічне мистецтво має широку палітру здійснення виховних завдань.

Дисциплінованість, працьовитість і терпіння – ті риси характеру, які необхідні дітям не тільки в хореографічному класі, але й у побуті. Ці якості роками виховуються педагогами-хореографами і визначають успіх вихованців дитячого хореографічного колективу у багатьох справах. Почуття відповідальності, так необхідне в житті, рухає

дітей, що займаються хореографією, вперед. Не можна підвести своїх друзів в танці, не можна спізнитися, тому що від тебе знаходяться в залежності інші, не можна не вивчити, не виконати, не допрацювати. Акуратність вихованців дитячого хореографічного колективу під час хореографічного процесу, охайність форми в хореографічному класі переноситься і на їхній зовнішній вигляд у школі. Вони виділяються не тільки своєю поставою, але і зачіскою, чистотою, елегантністю носіння звичайнісінького одягу (Фриз, 2006).

Виховання етикету є одним із важливих аспектів на заняттях хореографії. Приємно бачити, що діти з хореографічного класу ніколи не пройдуть попереду старшого, хлопчики подадуть руку дівчаткам при виході з автобуса, сумки та портфелі дівчаток – в руках у хлопчиків. Увага і турбота про інших – необхідна якість у характері дітей, і заняття хореографією вирішують ці завдання. Хореографічне мистецтво у дитини є доповненням і продовженням реального життя, збагачуючи його. Заняття таями приносить їй такі відчуття і переживання, яких вона не могла би отримати з будь-яких інших джерел. Кожен сумлінний педагог спрямовує всі свої зусилля на виховання дітей у колективі, враховуючи всі особливості і спостерігаючи за їх творчим зростанням. Він докладает всіх зусиль, не шкодуючи ні часу, ні коштів для всебічного їх розвитку. Досвідчений педагог-хореограф, який любить своїх вихованців, завжди знайде можливість посприяти талановитій дитині в її подальшому творчому зростанні. Адже виявлення і виховання молодих талантів, передача їм своїх навичок і знань, а потім сприяння їм у подальшому творчому зростанні і є почесний обов'язок педагога-хореографа. Процес виховання має проходити так, щоб дитина відчувала себе шукачем і відкривачем знань. Тільки за цієї умови одноманітна, втомлива, напружена робота забарвлюється радісними почуттями.

Список використаних джерел:

1. Мартиненко О.В. Професійна підготовка майбутнього вчителя хореографії до роботи в дитячому танцювальному колективі. *Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка*. 2013. № 10 (269), ч. II. С. 105–111.
2. Фриз П.І. Теорія і методика хореографічної роботи з дітьми: навч.-метод. посіб. для студентів спеціальності «Хореографія». – Дрогобич : ДДПУ, 2006. 190 с.
3. Шевчук А.С. Дитяча хореографія : навч.-метод. посібник. 3-тє вид., зі змін. та доповн. – Тернопіль : Мандрівець, 2016. 288 с.

ОСОБЛИВОСТІ ПЕДАГОГІЧНОГО СУПРОВОДУ ПЕРШОКУРСНИКІВ ФАХОВОЇ ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ У ПЕРІОД АДАПТАЦІЇ ДО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Варакіна Т.П., Сіверченко О.В.
(Полтава, Україна)

Професійне самовизначення, як особливо відповідальний психологічний феномен, припадає на ранню юність, а це 14-18 років. Така соціальна ситуація розвитку є особливою проблемою перед іще несформованою людиною, тобто гостро постає питання щодо самого її майбутнього. «Готовність того, хто іще вчиться, до професійного і особистісного самовизначення вмикає систему ціннісних орієнтацій, явно виражені професійну орієнтацію та професійні інтереси, розвинуті форми теоретичного мислення, оволодіння методами наукового пізнання, вміння самовиховання. Це завершальний етап дозрівання й формування особистості, коли найбільш повно виявляється ціннісно-орієнтаційна діяльність...» [2].

Частково вирішивши вищевказану проблему (приміром, вступивши до передвищого освітнього спеціалізованого закладу), юнак чи дівчина починають